

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BA DẬP DÒN BIẾN ĐỔI

Hoa Sĩ Kiệt nhìn sơ qua xác chết, nhếch môi cười lạnh, đoạn nhấc bước rời đi về phía thốt ngựa của mình.

Đám thuộc hạ tùy tùng của Phạm Đán đổ dòn ánh mắt dõi theo từng hành động của chàng, không một tên nào dám tiến lên ra tay ngăn cản.

Tư Đồ Hồng vội phóng lên lưng ngựa, thúc giục người yêu :

- Kiệt huynh, chúng ta đi thôi !

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu, vừa dợm chân phóng lên lưng ngựa, đột nhiên nghe Tư Đồ Hạnh quát vang :

- Con quỷ nhỏ, mi đã gây nên đại họa, còn định trốn theo trai nữa à?

Tư Đồ Hồng quay đầu lại, ánh mắt rưng rưng :

- Cha muốn con phải đền mạng cho tên khốn ấy hay sao?

Hoa Sĩ Kiệt phất tay ra dấu không cho Tư Đồ Hồng nói tiếp, đoạn đồng dục nổi lời:

- Mọi trách nhiệm đó, Hoa Sĩ Kiệt này gánh lấy cả, không dính dấp chi đến linh ái! Muốn đền mạng y, hay muốn bồi thường châu báu, xin cứ nói rõ !

Tư Đồ Hạnh ánh mắt duy nhất rực ngời sát quang, thanh âm cũng cực kỳ sắc lạnh :

- Tiểu nữ ngươi không được đem đi, còn việc sát tử con trai của Tử Vong Cốc Chủ, ngươi đến đây mà nói chuyện !

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Linh ái của tôn giá đi hay ở không phải là quyền tại hạ bắc buộc nàng được. Món nợ máu cùng Tử Vong Cốc Chủ kia, tại hạ không có dư thì giờ để mà đến đây kết liễu. Núi cùng núi khó mong chạm mặt, chứ người và người mỗi lúc vẫn có thể gặp nhau dễ dàng. Tại hạ lang bạt khắp giang hồ, nhưng tên tuổi chẳng đổi dời, lão Cốc Chủ Tử Vong muốn tìm tại hạ lúc nào chẳng được.

Dứt lời, Hoa Sĩ Kiệt phóng gọn lên lưng ngựa, quay sang phía Tư Đồ Hồng vòng tay từ biệt :

- Hồng muội khá bảo trọng, tiểu huynh đi đây !

Dứt lời, chàng đã ra roi giục ngựa lao đi như bay.

Tư Đồ Hồng vành mi trào lệ nóng, vội gọi theo :

- Kiệt huynh chậm đã, em nhất định theo anh dù với giá nào !

Miệng gọi chân thúc mạnh vào hông ngựa phóng theo phía sau.

Thốt ngựa của Hoa Sĩ Kiệt chưa rời đi hơn trượng, chợt thấy bóng xanh nhoáng động trước đầu ngựa.

Thốt tuấn mã chàng đang cười lập tức dựng cao hai vó trước, hí lên một tiếng dài và đứng sững lại.

Hoa Sĩ Kiệt trong cơn ơ hồ, suýt chút nữa là bị ngựa ném rơi xuống đất. Nhờ vào sự ứng biến nhanh lẹ, chàng chợt rời yên ngựa, nhắc người lên cao ba trượng, đoạn nhẹ nhàng đáp rơi xuống đất cạnh đấy.

Qua chút định thần, đã thấy Tư Đồ Hạnh nắm chặt cương ngựa, mặt giận hầm hầm nhìn chàng trừng trừng.

Cùng lúc ấy, Tư Đồ Hồng cũng đã giục ngựa đuổi kịp đến nơi và vội vàng nhảy xuống khỏi yên ngựa đứng khít bên chàng.

Hoa Sĩ Kiệt lạnh nhạt hừ to :

- Tư Đồ lão tiền bối muốn gì?

Tư Đồ Hạnh ánh mắt bắn ngời sát khí, hét to :

- Đầu dây mối nhợ đều tại mi, lão nhất định phải giết cho được mi để hả giận!

Hoa Sĩ Kiệt sắc mặt vụt răn lại :

- Nể ở tình lịnh ái, tại hạ lần này chẳng nhắc đến mối cựu thù của Lang Sơn Quân, nhưng tiền bối cũng đừng nên khi người thái quá !

Tư Đồ Hạnh buông tiếng cười to :

- Ranh con, mi chẳng đề cập đến mối thù của Lang Sơn Quân càng hay cho mi. Giả như mi biết điều thêm một chút, đừng héo lánh đến Thanh Hải này để quyến rũ con gái ta, họa may lão phu có thể rộng dung mi được, song le...

Tư Đồ Hồng vụt xen lời :

- Cha lại nhắc đến mối thù hận cũ rích ấy ra rồi ! Người ta đã một lần cứu cho con mình trên Lạc Nhạn Phong, cha quên rồi sao?

Tư Đồ Hạnh nạt to :

- Con quỷ nhỏ, ai mượn mi thầy lay?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt tiếp lời :

- Đoạn oán thù giữa Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân cùng lão tiền bối, chờ khi nào xong xuôi mọi việc, nhất định tại hạ sẽ đến Độc Long Cốc để kết liễu

cho phân minh, nhưng nếu lão tiền bối giờ đây cứ bức tại hạ phải ra tay, sợ rằng tự lão tiền bối chuốc lấy phiền não cho mình !

Tư Đồ Hạnh cười nhạt :

- Muốn ta không động thủ, trừ phi một là mi không được đem con gái ta theo. Hai, nếu mi tiếp nổi lão phu một chiêu Độc Long Trảo, ta sẽ dung tha cho mi thêm lần thứ hai.

Tư Đồ Hồng nghe cha mình sắp sửa gỡ Độc Long Trảo ra đối phó cùng người yêu, không khỏi thất sắc, chạy nhào tới ôm lấy chân cha khẩn cầu :

- Con van cha không nên giết chàng !

Nàng hốt hải quay sang Hoa Sĩ Kiệt thúc hối :

- Kiệt huynh chạy đi, chạy mau đi !

Nhưng Hoa Sĩ Kiệt chỉ đứng yên cười khẩy :

- Hồng muội yên tâm tránh ra xa một chút, nhắm chiêu Độc Long Trảo của người chẳng làm gì nổi được tiểu huynh !

Lời lẽ của Hoa Sĩ Kiệt càng khơi động thêm nư giận trong lòng Tư Đồ Hạnh. Ông xô mạnh Tư Đồ Hồng đang ôm chân ông bật lùi ra xa hơn ba thước, thét lên trong tiếng rít :

- Nếu chẳng hạ được mi bằng ngọn Độc Long Trảo, lão phu quyết từ bỏ mãi chốn giang hồ.

Nhìn thấy chiếc bào xanh của đối phương đã căn phòng lên khí kinh, thân hình của lão đồng thời như thấp thêm phân nữa, cùng ánh mắt duy nhất của lão cũng trợn tròn to gấp đôi lúc bình thường, loé ngời tia sát khí khiếp người, Hoa Sĩ Kiệt không khỏi thầm giật mình kinh sợ :

- Rõ ràng trụ giả này đã quyết tâm liều mạng cùng ta, nếu chẳng hạ bớt phần nào uy phong của lão, tất lão chưa chịu thối lui..

Nghĩ đoạn, chàng hét to một tiếng, đôi mắt vụt bắn ra hai tia lãnh quang, vận khởi chất băng hàn trong nội thể, hé miệng phun ra một luồng sương trắng, tay phải loáng vung ngọn Thất Độc Thần Kiếm. Bảy đạo hào quang loè lên như màn lưới phủ chụp tới, cơ hồ đồng thời với luồng khí thế màu trắng nọ !

Tư Đồ Hạnh trước thế công liên hoàn hung tợn của đối phương, lòng kinh mang rung động, vội vận lên ra thành chân lực dốc vào hai tay, tung ra hai trảo cùng một lúc để chặn lại.

Tiếng chỉ kinh xé gió rít lên những âm thanh xói động cả màng tai, mừng tượng như đất ngả trời nghiêng, núi rừng rung chuyển.

Tư Đồ Hồng sợ hãi réo lên :

- Kiệt huynh tránh mau !

Hoa Sĩ Kiệt cấp tốc dùng thượng đẳng khinh công Điệp Yến Xuyên Vân nhắc người lên cao ba, bốn trượng xông ra khỏi luồng chỉ kinh lợi hại.

Tư Đồ Hạnh trước tài nghệ khinh công tuyệt vời của Hoa Sĩ Kiệt không dẫn được khen thầm, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy chàng người theo ánh kiếm, phóng ra một chiêu Xạ Nguyệt từ trên cao lao nhanh xuống như một làn sao xẹt.

Kinh khí từ trên cao theo sức lao xuống của chàng tạo thành một áp lực khiến Tư Đồ Hạnh nghe nghẹn cả hơi thở, mừng tượng bị một tòa núi cao từ từ trên cao đè áp xuống.

Lão cả kinh, vội đề khí quát to một tiếng, kinh lực từ cơ thể theo song trào phát ra, gấp đôi uy lực.

Nhưng sức kiếm của Hoa Sĩ Kiệt chụp xuống vô cùng hung mãnh, xé toạt vòng đai kinh lực ngọn trào của Tư Đồ Hạnh và vẫn y đà lao vút xuống...

Ánh kiếm sắp sửa chạm lên người đối phương, chợt nghe Tư Đồ Hồng thét lạnh lạnh :

- Kiệt huynh ! Đừng...đừng giết cha em !

Tiếng kêu bi thiết của người yêu khiến chàng nguôi đi lòng háo sát, thế công tự nhiên chậm hẳn lại.

Luồng trào phong của Tư Đồ Hạnh mất đi sức ngăn trở, được dịp vùng lên ào thẳng tận lòng ngực chàng trai.

Vì thế công đã hơi chậm, chân khí không khỏi mất đi hết nửa phần uy lực, vả lại đang lúc lo ra, Hoa Sĩ Kiệt kịp khi nhìn thấy ngọn trào bắn tới, dù nhanh nhẹn ứng biến cách nào, cũng vô phương tránh nổi !

Qua một tiếng thét đau đớn, chàng bị sức mạnh của ngọn trào hất văng ra sau tám bước, một vòi máu tiếng đồng thời vọt trào ra khỏi miệng.

Tư Đồ Hồng thất sắc lo âu, vội nhào tới đỡ xốc chàng dậy, bệu bạo cất lời :

- Kiệt huynh thân thể có nặng chẳng ! Mọi việc đều tại em cả. Nếu em chẳng lên tiếng gọi anh dừng tay, anh đâu đến nỗi thế này !

Tư Đồ Hạnh vội rảo chân tiến đến, túm lấy người Tư Đồ Hồng kéo giật lại nạt:

- Con quỷ nhỏ, cấm không cho mi chạm vào mình gã. Hiện gã đã trúng phải Độc Long Trảo, không chết cũng thành tàn phế !

Hoa Sĩ Kiệt đang co quắp người trên đất nghe thế vụt nhảy dựng dậy, trở tay vào hướn lão rút lên :

- Nếu như Hoa mỗ không chết, một ngày nào đấy nhất định sẽ đến Độc Long Cốc để trả lại ngọn thảo hôm nay !

Dứt lời, chàng gấn gượng vận khí, phóng mình lên lưng ngựa ra roi phóng đi.

oOo

Vì thương thế khá nặng, nên sau khi điều khiển cho thốt ngựa quay đầu cất bước về hướng Thê Hà Cốc, chàng buông lơi dây cương, mọp người sát trên lưng thú, mặc tình cho thốt ngựa suốt ngày đêm bon bon trên dặm dài.

Thỉnh thoảng chàng cố ngóc đầu dậy nhắm định lại phương hướng, đoạn giơ tay vuốt ve vào gáy ngựa, uể oải chất tiếng vồ về :

- Ngựa rán đưa ta đến tận Thê Hà Cốc. Ta tuy bị thương khá nặng, nhưng chỉ cần đến nơi Thê Hà Cốc, lấy được chiếc chìa khóa ngọc mở cửa Băng Quốc, tất có thể trị lành thương thế mà còn luyện được một võ công siêu việt.

Thốt ngựa dường như cảm thông qua ý người, phi nhanh tiếng lốc cốc vang dội phá tan không khí trầm mặc của rừng núi !

Đột nhiên, một tiếng quát to vang lên từ sau những môn đá bên vệ đường.

Tiếp theo đấy, năm bóng người nhảy vút ra. Người nào cũng sắc phục gọn ghẽ màu đen, trong tay cầm một ngọn Quỷ Đầu Dao ánh xanh ngập trời.

Năm thanh Quỷ Đầu Dao nọ, cùng một động tác thật rập ràng chĩa mũi ra trước, chặn lấy lối đi của chàng.

Thốt ngựa đang lao đi ngon trớn, thành linh bị chặn mất lối đi, con thú vì kinh hãi bỏ cao hai vó trước lồng lên, hếch mõm hí to một chuỗi dài, suýt chút nữa là ném Hoa Sĩ Kiệt rơi xuống đất.

Chàng hốt hoảng túm chặt bờm ngựa, gượng nhắc mắt nhìn lên, thấy kẻ chặn đường là năm gã đại hán hoàn toàn xa lạ.

Bọn chúng cũng đang gườm gườm ánh mắt nhìn về phía chàng. Một tên trong bọn lớn tiếng quát hỏi :

- Ranh con, khôn hồn khai rõ tên họ ra !

Hoa Sĩ Kiệt chẳng một chút dấu điểm :

- Tại hạ là Hoa Sĩ Kiệt, duyên cớ nào chư vị chặn lấy lối đi của tại hạ ?

Gã đại hán chẳng buồn đáp mà hỏi tiếp :

- Có phải ngoại danh gọi Thất Độc Thần Kiếm Khách đấy chẳng?

Trước vẻ khinh khỉnh xác xược của đối phương, Hoa Sĩ Kiệt đã phần nào nổi nóng, xẵng giọng :

- Phải đã sao mà không phải đã sao?

Năm gã đại hán sắc mặt liên biến đổi, sợ sệt tháo lui sang hai bên vệ đường.

Gã đại hán lên tiếng lúc này vội lấy trong người ra một chiếc pháo hiệu màu xanh, ném vút lên không trung...

Chỉ phút chốc sau, bốn bên tám hướng đều có pháo hiệu bắn lên đáp lại, khói xanh tỏa nghi ngút khắp một khoảng không gian.

Hoa Sĩ Kiệt tuy trúng phải một ngọn Độc Long Trảo, công lực đã mười phần giảm đi hết tám chín, nhưng thần trí còn tỉnh táo như thường.

Nhìn thấy bốn phía quanh mình, pháo hiệu bắn lên tua tủa, biết ngay sự bất lợi đang chờ chực trong chốc lát thời gian, chàng lập tức giật mạnh cương cho ngựa phóng nhanh về phía trước.

Năm gã đại hán áo đen thấy Hoa Sĩ Kiệt giục ngựa chạy đi, một gã trong bọn liền thốt :

- gã tiểu tử nọ dường như rất sợ hãi, trên thân sắc lại hiện vẽ bất an, chắc hẳn là đang bị thương khá nặng !

Một gã khác gật đầu tiếp lời :

- Lão tam nói rất hữu lý, chúng ta hiện giờ muốn đuổi theo vẫn dư kịp. Nếu như bắt sống được gã ranh ấy, tất sẽ được Cốc chủ trọng thưởng.

Gã được gọi là lão tam lại bảo :

- Còn phải nói, từ lúc nghe con trai mình bị gã họ Hoa đó giết chết, Cốc chủ chúng ta hận gã đến thấu xương, mới động viên toàn thể cao thủ trong cốc, bỏ ra bốn hướng để truy tìm hung thủ. Chúng ta đuổi theo mau !

Năm gã đại hán chẳng đợi giục lần thứ hai, vội giở thuật khinh công ùn ùn đuổi theo hướng Hoa Sĩ Kiệt.

Chỉ độ thời gian một tuần trà sau, họ đã bắt kịp Hoa Sĩ Kiệt. Họ cùng hò hét thêm uy, chia ra năm hướng vấy lấy chàng vào giữa.

Biết không phương tẩu thoát, Hoa Sĩ Kiệt lo lắng nghĩ thầm :

- Ta hiện giờ nội tạng bị trọng thương, công lực mất đi hết tám chín phần, nếu như miễn cưỡng ra tay, tất nhiên không phải là đối thủ của chúng.

Nhưng nhờ vào sự bình tĩnh phi thường, chàng nghiêng răng gượng vững thân hình, lạnh lùng cất tiếng :

- Chư vị lại lần nữa cản lối, định có ý chi?

Gả đại hán cầm đầu trong bọn trầm giọng thốt :

- Tên khốn, nếu biết rành lợi hại, mau xuống ngựa chịu trói, tránh năm anh em ông khỏi mất công ra tay !

Hoa Sĩ Kiệt dừng mày cười nhạt :

- Chư vị cùng tại hạ vốn xưa nay chưa từng quen biết. Giữa hoang sơn giá tuyết, đáng lý nên giúp đỡ nhau mới phải, sao lại thốt lên những lời toàn hận thù như thế?

Gả đại hán đầu dọc nọ bủ môi hừ to :

- Chuyện tên khốn mi đã làm, tự mình phải biết lấy. Vì dù năm anh em ta có tha cho, mi cũng khó mà tránh khỏi vòng vây tai mắt của Cốc chủ !

Hoa Sĩ Kiệt nghe đến hai tiếng Cốc chủ, thầm giật mình rúng động hỏi ngay :

- Vị Cốc chủ nào?

Gả đại hán nọ cười âm trầm :

- Vậy ngoài huyện thành Đại Thông, mi đã giết chết chon trai của vị Cốc chủ nào?

Hoa Sĩ Kiệt thoáng biến sắc :

- Thế thì các người đây là thuộc hạ của Tử Vong Cốc à?

Chàng vụt ngựa cổ cười khan :

- Thừa cái nguy của người, đâu phải là thái độ của hạng anh hùng hảo hán ! Hoa Sĩ Kiệt này dù đơn kiếm độc mã, chưa hẳn đã sợ các người. Dù tên Cốc Chủ Tử Vong có thân hành đến đây, ta cũng chưa ngán lại là lũ người !...

Gả đại hán giống lên một tràng cười âm trầm ngắt lời :

- Nhãi con, đã bị trọng thương mà còn lớn lối, không cần Cốc chủ đến đây, năm anh em ta cũng dư sức tóm cổ mi đem về cốc !

Hoa Sĩ Kiệt trước tình thế không thể lùi bước, cố vận khí đơn điền, buông ra một chuỗi cười hào sảng :

- Quả thật Hoa mỗ đang bị trọng thương, nhưng nhắm lũ chuột nhắt chúng mi cũng chẳng phải là đối thủ !

Vì biết mình đang bị trọng thương, ra tay là nguy kịch đến sanh mạng, chàng cố ra vẻ bình tĩnh, mong với uy danh của ngày qua dọa lui năm đối thủ trước mắt.

Gã đại hán được gọi là lão tam kia có vẻ nóng nhất trong bọn, khua đao tiến lên quát vang :

- Ranh con gần chết đến nơi còn cố khua môi múa mép, nếm thử một đao của lão gia.

Lồng trong tiếng quát, thanh Quỷ Đầu Đao đã lia ngang ra một nhát.

Con người gặp phải bước đường cùng, bản năng sinh tồn được dịp vùng lên dữ dội, khiến mọi sự đau đớn tạm thời lui mất, để nhường lại một dũng cảm phi thường. Hoa Sĩ Kiệt cũng đang lâm vào tình trạng đặc biệt ấy. Ngọn Quỷ Đầu Đao của đối phương vừa lia tới, một sức mạnh không hiểu từ đâu kéo đến đủ sức cho chàng nghiêng mình lăn tuột xuống yên ngựa !

Liên theo đó, con thú khốn khổ hí lên một tiếng, cả đầu lẫn hai vó trước bị chém rời khỏi thân sau, máu tươi loang đỏ cả một vùng đất tuyết.

Hoa Sĩ Kiệt toát lạnh mồ hôi, liếc mắt nhìn thấy thốt ngựa thân yêu, đã hai đêm ngày vất vả với chàng trên cuộc hành trình, giờ đây lại chết để thay mạng cho chàng, dù là kẻ gan sắt dạ đồng, Hoa Sĩ Kiệt cũng cảm thấy cay cay ở mắt.

Thấy thế đao mình vừa vung lên đã chém chết được thốt ngựa đối phương, gã đại hán càng đắc ý rống to :

- Nhải con, thử coi mi tránh được mấy đao cho biết.

Dứt lời, tay đao lại vung lên chém xả vào người Hoa Sĩ Kiệt.

Lúc bấy giờ, Hoa Sĩ Kiệt đã đầu óc choáng váng, hai chân cơ hồ nhấc động chẳng nổi, vô phương đứng yên được, chỉ còn cách liên tiếp lăn tròn dưới đất để tránh né.

Nhưng dù sao sức người chỉ có hạn, trong một loáng mắt chậm trễ vì mệt lã, tay phải chàng cùng cả ống tay áo bị thanh đao vạch rách một đường dài, máu tuôn xối xả.

Gã đại hán thấy không sao giết chết được đối phương càng thêm điên tiết. gã hét lên một tiếng to, ngọn Quỷ Đầu Đao đã như một ánh chớp chém vụt xuống với tất cả sức lực bình sinh.

Hoa Sĩ Kiệt vừa đau vừa mệt, biết không còn sức đâu lăn tránh, đành nằm im nhắm mắt đợi chết.

Đột nhiên, một bóng trắng không biết từ đâu nhoáng đến. Thanh Quỷ Đầu Đao của gã đại hán sắp sửa xả xuống đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt bỗng dừng bị bắn văng hơn trượng xa, rơi đánh coong trên mặt đất.

Gã đại hán nọ đồng thời bật lui hơn bảy bước, sắc mặt nhợt tái trắng. Vừa gượng vững được thân hình, gã trở mắt kêu lên :

- Người là ai?

Những tên còn lại đang phủ vây bốn phía cũng vô cùng kinh sợ nhấc bước tháo lui.

Sau phút định thần, chừng nhìn kỹ lại, gã áo trắng vừa xuất hiện vóc dáng thật mềm mại trong chiếc áo choàng bằng da thú lông trắng như tuyết, trên mặt lại che kín bằng vuông lụa cũng màu trắng.

Sau lưng nữ lang áo trắng nọ là hai thiếu nữ với sắc phục hồng, xanh khác biệt nhau, cùng bảy gã đại hán vận kinh trang.

Nữ lang áo trắng buông giọng lạnh lùng :

- Lũ chó khốn có mắt không trông cho đến bốn Giáo chủ cũng chẳng nhận ra à?

Trước khí chất cao sang cùng oai thế khiếp người của nữ lang, năm gã đại hán không hẹn cùng buông tiếng hỏi :

- Giáo chủ? Mà Giáo chủ chi?

Nữ lang hừ lên một tiếng to :

- Cho đến Cốc chủ của các người thấy bốn Giáo chủ cũng phải cung kính khép nép, các người lại dám buông lời hỗn hào như thế à?

Thiếu nữ áo xanh đứng sau lưng nữ lang bị mặt trầm giọng quát tiếp :

- Lũ người gặp Bình Thiên Giáo Chủ sao chưa chịu quỳ xuống vái chào?

Năm gã đại hán nghe xong, mặt đều biến sắc run rẩy từng bước tháo lui :

Xà Hà Tiên Tử chợt buông tiếng cười lạnh lạnh :

- Đã không biết, bốn Giáo chủ chẳng chấp nể làm gì, đừng sợ hãi quá thế ! Cốc chủ các người ở đâu? Tại sao lại truy sát gã thiếu niên này?

Gã đại hán được gọi là lão đại vội đáp :

- Cốc chủ chúng tôi chỉ chốc lát sẽ đến nơi. Tên tiểu tử này vì sát hại Thiếu Cốc chủ của chúng tôi và trốn đến đây, cho nên...

Hoa Sĩ Kiệt chợt khi ấy khẽ ngẩng đầu lên, nhìn ra nữ lang áo trắng bịt mặt kia chính là Xà Hà Tiên Tử, mẹ ruột của chàng, ân thù phân vân khó xử, chàng không khỏi thở dài một tiếng, nhắm nghiền đôi mắt trầm tư.

Xà Hà Tiên Tử lại tiếp :

- gã này để cho bốn Giáo chủ xử trị, bọn người hãy rời đi !

Năm gã đại hán nghe xong đồng kinh ngạc, muốn thốt lời cãi lẽ nhưng lại không dám, cứ đứng xó rọ một nơi.

Thiếu nữ áo đỏ đứng sau lưng Xà Hà Tiên Tử thấy thế nổi giận hét to :

- Sao chưa rời đi ngay? Định ở đây chờ chết đấy chẳng?

Gã đại hán lão đại mặt mày nhăn nhó thốt :

- Năm anh em của tại hạ phụng mệnh bắt sống tên ranh ấy, Giáo chủ bảo thế, chúng tôi làm cách nào về trình lối với gia chủ?

Xà Hà Tiên Tử nghiêm mặt :

- Các người phụng mạng đến đây, vậy bây giờ hãy phụng mạng trở về là xong!

Thiếu nữ áo hồng bồi thêm một câu đe dọa :

- Nếu còn lãi nhãi, coi chừng chiếc sọ khỉ trên đầu mi !

Năm gã đại hán từ lâu đã nghe danh võ công kỳ diệu của Xà Hà Tiên Tử, không dám mạo muội ra tay, nhưng đã thọ mệnh của Tử Vong Cốc Chủ đến đây bắt Hoa Sĩ Kiệt, và con mồi sắp vào tay, bỗng dưng Xà Hà Tiên Tử nữa chừng xen vào hững hờ, bảo sao họ chịu xuôi tay bỏ đi?

Nhất thời cả bọn ngẩn ngừ chố chốc lại nhìn nhau khó xử. Lão đại trong bọn dùng truyền âm nhập mật bảo đồng đảng :

- Chúng ta tạm thời tìm cách giữ chân họ lại đây, chờ Cốc chủ đến liệu định !

Cô gái áo hồng Trịnh Bội Hà thấy năm người mãi chưa chịu đi, sợ e có điều bất lợi cho Hoa Sĩ Kiệt, nên lập tức rút phăng trường kiếm ra khỏi bao lia thẳng vào ngực gã đầu sỏ trong bọn, miệng thét vang :

- Lũ người quả thật muốn chết !

Ánh thép lưỡi kiếm vừa nhoáng động và sắp sửa chạm vào da ngực địch thủ, từ nút cao khoảng không trung, một bóng người áo xanh bắn xuống trận cuộc nhanh như đường sao xẹt. Hai cánh tay áo đồng thời phát phối khua động, đẩy bay mũi trường kiếm của Trịnh Bội Hà bật ngược trở về.

Trịnh Bội Hà bị phải luồng tụ kinh mạnh bạo ấy xững vững thối lui một bước, giật mình trở mắt nhìn sững đối phương.

Trận diện xuất hiện thêm một lão già áo xanh, râu dài đến ngực, bạc phếu óng ánh, mày rậm mắt tròn, mũi to miệng rộng, tuổi độ bảy mươi.

Năm gã đại hán vừa thấy lão già áo xanh xuất hiện lập tức rập mình vái chào :

- Cung nghinh Cốc chủ !

Lão già áo xanh chính Tử Vong Cốc Chủ Phạm Long quắc đôi mắt như sao đêm quất lớn :

- Lũ vô dụng, chưa cút đi cho khuất mắt?

Năm gã đại hán bị mắng riu riu cúi đầu chuồn êm không dám hó hé nữa tiếng.

Xà Hà Tiên Tử bật cười vang :

- Tử Vong Cốc Chủ oai phong quá nhỉ !

Tử Vong Cốc Chủ lừ mắt hằn học nhìn Xà Hà Tiên Tử đoạn quét nhanh bốn phía trận trường, lòng thoáng kinh hãi thầm :

- Mục Bình Thiên Giáo Chủ đem bao nhiêu cao thủ như thế đến Thanh Hải này để làm gì?

Nhưng ngoài mặt, lão vẫn thản nhiên, nhướn mày cười nhạt :

- Không ngờ Tổng Giáo Chủ lại xa giá đến đây. Bốn Cốc chủ vì không hay trước nên không thể đón nghinh xa hơn. Chẳng hay Giáo chủ nhọc nhằng xa giá đến đây có điều chi dạy bảo?

Tử Vong Cốc Chủ lòng vẫn không quên được mối thù trên Lạc Nhạn Phong độ nọ. Xà Hà Tiên Tử đã cho ông cùng các vị Cốc chủ khác uống vào chất rượu độc “thủng ruột”. Giá chẳng nhờ vị lão hòa thượng bịt mắt cứu ông ta và cho họ phục thuốc giải, có lẽ giờ đây ông chẳng còn đâu trên đời !

Xà Hà Tiên Tử âm trầm cười đáp :

- Đón nghinh hai chữ quả chẳng dám ! Nhưng lời tục xưa nay thường bảo : gió trăng chẳng tuổi tác, núi rừng không chủ khách. Thanh Hải này người đi đứng được, chả lẽ không cho bốn Giáo chủ thông dong du ngoạn sao?

Tử Vong Cốc Chủ nghiêm mặt :

- Nào ai chẳng cho Tổng Giáo Chủ du ngoạn đâu? Nhưng giữa tôn giá cùng lão phu, xưa nay nước sông nước giếng chẳng phạm nhau, chuyện oán ân Lạc Nhạn Phong độ nọ không cần nhắc tới làm gì, chỉ mong hiện tại, Tổng Giáo Chủ đừng nhúng tay vào là hơn !

Lời ông vừa dứt, Xà Hà Tiên Tử đáp bằng một chuỗi cười lỏng lẻo.

Tử Vong Cốc Chủ biến sắc :

- Chuyện chi khiến Tổng Giáo Chủ cười to như thế?

Xà Hà Tiên Tử nghiêm hằn nét mặt :

- Trước ngày đại hội, chúng ta vốn là đồng minh, nhưng nửa chừng người lại bội ước, chẳng nhắc đến thì chớ, nhắc lại chỉ thêm tổn hại hòa khí giữa nhau mà thôi !...

Bà khẽ ngừng lại chốc lát và tiếp lời :

- Phạm Cốc chủ lúc này bảo sự việc hiện tại, chẳng hay ám chỉ vào việc chi?

Tử Vong Cốc Chủ hừ lên một tiếng, trở tay vào Hoa Sĩ Kiệt đang nằm dưới đất :

- Tổng Giáo Chủ đã thấy rõ rồi, còn chi phải hỏi? Gã này sát hại con ta, thù sâu tợ biển, không sao dung gã được !

Xà Hà Tiên Tử lại buông tiếng cười khanh khách :

- Ô ! Té ra Phạm Cốc chủ ám chỉ gã đấy à? Được, ta để mặc tình cho Cốc chủ xử liệu, nhưng cần phải có một điều kiện đổi chác !

Phạm Cốc chủ hơi ngạc nhiên :

- Điều kiện chi?

Xà Hà Tiên Tử cười nhẹ :

- Rất đơn giản ! Cốc chủ tìm cho được chiếc chìa khóa ngọc để mở cửa Băng Quốc, đem đến ta sẽ đổi cho !

Phạm Cốc chủ nhíu mày trầm tư một lúc, vụt hỏi :

- Cái chi chiếc chìa khóa ngọc? Phải chăng là chiếc khóa mà mấy mươi năm nay võ lâm đồn đãi một lượt với bảy bức kỳ đồ vào Băng Quốc đấy chẳng?

Xà Hà Tiên Tử gật đầu đổi sang vẻ tươi cười :

- Phải ! Phạm Cốc chủ trú ngụ tại Thanh Hải rất lâu, tất phải biết chiếc chìa khóa ngọc ấy cất giấu nơi nào của Thê Hà Cốc?

Phạm Long lắc đầu :

- Lời đồn đãi khó mà tin được ! Bốn Cốc chủ cư ngụ tại Thanh Hải hơn mấy chục năm lâu, chưa hề nghe chiếc chìa khóa ngọc chi nơi Thê Hà Cốc, có lẽ Giáo chủ đã lầm rồi !

Xà Hà Tiên Tử ánh mắt đầy quả quyết :

- Không lầm chút nào ! Nhưng bốn Giáo chủ đã sục sạo khắp Thê Hà Cốc dưới Tà Liên Sơn tìm mãi chẳng ra, bởi thế mới nhờ đến tôn giá !

Phạm Long cười chua chát :

- Tổng Giáo Chủ đã tìm khắp Thê Hà Cốc mà không được, càng đáng tin lời đồn kia là vô thật !

Xà Hà Tiên Tử lắc đầu :

- Chiếc chìa khóa ngọc kia trăm phần trăm chắc chắn là giấu ở Thê Hà Cốc. Chỉ vì bốn Giáo chủ không đủ thì giờ để tìm cho kỹ đấy thôi. Nếu Cốc chủ động viên cao thủ toàn Cốc nhất định là phải tìm ra, bốn Giáo chủ không khi nào nuốt lời đưa tên ranh này ra đổi ngay !

Trong lúc thốt, Xà Hà Tiên Tử xuất thủ nhanh như điện chớp điểm bết tất cả đại huyết châu thân Hoa Sĩ Kiệt, khiến chàng nằm cứng đờ trên đất vô phương nhúc nhích.

Hành động xong xuôi, bà cất tiếng cười to :

- Phạ Cốc chủ ! Giờ đây, ráng mà tìm cho được chiếc khóa ngọc nọ, bốn tiên tử cam đoan tên ranh này chẳng trốn đi đâu được mà sợ !

Hoa Sĩ Kiệt lúc bấy giờ tuy huyết đạo bị chế, nội tạng thương thế do Độc Long Cốc Chủ đánh, đang hồi muốn phát tán, nhưng thần trí chàng vẫn thanh tỉnh, miệng vẫn có thể mở lời.

Chàng lớn tiếng mắng vang :

- Ác tặc, yêu phụ, lũ người đối đãi với ta thế này, tất có ngày ta sẽ phân thân bọn người ra làm vạn đoạn !

Xà Hà Tiên Tử buông tiếng cười khanh khách :

- Chờ khi già vào được Băng Quốc xong, luyện thành võ công cái thế, đến lúc ấy đã quét bằng được thiên hạ võ lâm, tên khốn miệng còn hôi sữa kia dù mọc ba đầu sáu tay cũng đành vô dụng thôi !

Hoa Sĩ Kiệt cười mỉa :

- Vong hồn của phụ thân ta sẽ không bao giờ cho hạng người như người mở được cửa Băng khố !

Phạm Long trầm ngâm một lúc lại hỏi :

- Thê Hà Cốc có ba đường đi vào, chẳng hay Tổng Giáo Chủ định từ ngõ nào vào cốc?

Xà Hà Tiên Tử đáp :

- Ta do cửa Đông Nam đi vào, tìm luôn hai ngày trời không gặp, lại do ngõ ấy trở ra.

Phạm Long mỉm cười :

- Tổng Giáo Chủ đã đi sai hướng và vào cũng chẳng trúng đường. Ba năm về trước, bốn Cốc chủ đã từng đến Thê Hà Cốc hái thuốc một lần, rảo chân suốt một

ngày đêm trong cốc, thấy địa thế cùng phạm vi rất rộng, quả là một cõi trời đất biệt riêng, hang hóc trùng trùng, thế nên chẳng dám vào sâu.

Xà Hà Tiên Tử nhẹ gật đầu :

- Chính thế, trong cốc âm phong mù mù, có nơi sinh lầy lênh lảng, gai góc chón chở, nhấp nhô đá lồi, đường đi thật khó khăn !

Phạm Long lại tiếp :

- Lần này vào lại cốc, chúng ta nên nơi theo đường Tây Bắc đi vào, không chừng có thể tìm được chìa khóa ngọc ấy !

Hoa Sĩ Kiệt lặng im nghe câu chuyện đối đáp giữa hai người, được biết chiếc chìa khóa ngọc chưa lọt vào tay của Xà Hà Tiên Tử, lòng chàng đã yên ổn phần nào !

Chàng cần moi suy nghĩ tìm phương cách mà thoát thân. Làm cách nào để cấp thời chữa trị nội thương trầm trọng để hỏa tốc đến Thê Hà Cốc đoạt trước chìa khóa ngọc nọ.

Lợi dụng Xà Hà Tiên Tử đang bận đối đáp cùng Tử Vong Cốc Chủ, chàng ném nhanh về phía Trịnh Bội Hà một cái nhìn ngụ ý !

Vốn là cô gái tuyệt đỉnh thông minh, Trịnh Bội Hà sau khi tiếp xúc tia mắt của chàng lập tức hiểu ngay ý định của người yêu.

Nhưng nhắc mắt quan sát cuộc diện, hiện thời quả vô phương cứu Hoa Sĩ Kiệt được, vội ném lại cho chàng một ánh mắt.

Hoa Sĩ Kiệt hội ý lớn tiếng mắng vang.

Trịnh Bội Hà mặt bừng sắc giận xốc tới :

- Tên khốn dám lăng nhục sư phụ ta, chiếc miệng dơ dáy thật đáng đòn !

Miệng thét, tay đã nhắc lên vủ thẳng tới.

Hoa Sĩ Kiệt chột ngừng lời hé miệng, tư lòng bàn tay đối phương một hoàn thuốc màu trắng như bạc chui nhanh vào cổ họng chàng. Nhưng...đồng thời gò má chàng cũng lạnh trợn một cái tát tay khá mạnh !

Chát !...

Nghe tiếng động, Xà Hà Tiên Tử cùng Tử Vong Cốc Chủ ngừng ngay câu chuyện quay đầu nhìn lại.

Trịnh Bội Hà vội lên tiếng thưa :

- Bẩm sư phụ, tên khốn này dám buông lời lăng nhục sư phụ, để tử trộm lệnh sư phụ trừng trị gã một tát tai !

Xà Hà Tiên Tử giận dữ :

- Tốt lắm, nếu gã còn dám mắng mỏ, con thay sư phụ vả miệng gã thêm vài tát nữa!

Trịnh Bội Hà lại kín đáo lờ mắt ra dấu, Hoa Sĩ Kiệt rất thông minh, viên thuốc tạt khi nẩy vừa chui vào cổ họng, chàng liền cảm thấy một luồng khí mát xông vào đơn điền, đem đến cơ thể chàng một sự khoan khoái khác thường.

Lòng mừng rỡ vô hạn, chàng lại lớn tiếng mắng vang.

Trịnh Bội Hà với một thủ pháp cực nhanh, móc trong người ra hai viên thuốc một đỏ một xanh, kẹp vào giữa kẻ tay, mắt phụng vờ trừng trừng quát lớn :

- Ranh con, cái tát tay vừa rồi chưa đủ gãi ngứa mi à? Nếu còn mở miệng mắng người, coi chừng ta vả rớt hàm răng thối ra đấy !

Hoa Sĩ Kiệt càng mắng tợn :

- Hừ ta mắng đấy ! Huyệt đạo châu thân ta dù bị chế, không giết được lủ mi, bầm nát lủ mi ra thành thịt vụn. Mụ giặc già, lủ tinh cái, ta...

Trịnh Bội Hà lướt nhanh tới quát to :

- Câm chiếc miệng thối mi lại...

Liền theo đó, chưởng phải của nàng như chớp xẹt vung lên. Hai viên thuốc đỏ xanh liền từ kẻ tay nàng bay vọt vào miệng Hoa Sĩ Kiệt.

Nuốt vội hai viên thuốc vào cổ họng, trên sắc diện chàng không sao giấu được một niềm cảm kích dâng tràn...

Tạ Trinh Trinh từ nãy giờ đứng im cạnh đấy, chợt bật cười khẩy một tiếng.

Trịnh Bội Hà nghe qua giọng cười đầy ý mỉa mai, mặt hoa thoáng biến sắc vội dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi :

- Nhị sư tỷ vì cớ nào mà cười?

Tạ Trinh Trinh cũng dùng thuật truyền âm đáp lời :

- Mừng cho tứ sư muội đấy !

Trịnh Bội Hà mặt càng đổi sắc hỏi tiếp :

- Có chi mà gọi là mừng?

Tạ Trinh Trinh hừ mũi một tiếng, đáp :

- Mừng chuyện chi, tứ sư muội tự mình hiểu lấy...Nhưng sư muội làm thế, thật nguy hiểm cho mình vô cùng. Ba viên Xà Tiên linh đơn còn lại cuối cùng, khi đi sư phụ đã trịnh trọng đem cất vào Trân Châu Tháp trong Xà Độc Cung. Sư muội dám trộm đi, sau này nếu như sư phụ tra hỏi, hai chúng ta phải nói sao đây?

Trịnh Bội Hà càng nghe càng biến sắc, nhất cử nhất động của nàng, dù khéo léo qua mắt được sư phụ, nhưng không sao giấu nổi vị sư tử tinh ranh. Nàng khiếp hãi đứng lặng một hơi không lời đối đáp.

Cùng lúc ấy, Hoa Sĩ Kiệt cảm thấy châu thân gân cốt thư thái khác thường. Nội thương vì ngọn Độc Long Trảo của Độc Long Cốc Chủ trong khoảnh khắc đã giảm bớt gần như lành hẳn.

Sự mừng rỡ của chàng lúc ấy thật vô phương mô tả, nhưng một sự việc khiến chàng hoang mang chẳng hiểu...

Vì chàng đã nhìn thấy Trịnh Bội Hà và Tạ Trinh Trinh bờ môi hai nàng không ngớt máy động, chứng tỏ cả hai người đang dùng thuật truyền âm nhập mật đàm thoại nhau.

Tuy chàng không hiểu họ đang nói những gì, song qua sắc mặt biến đổi không ngừng của Trịnh Bội Hà, chàng cũng dự đoán được là câu chuyện có điều bất lợi cho nàng.

Chàng tự nhủ thầm :

- Không lẽ hành động cho thuốc của Trịnh Bội Hà đều bị Tạ Trinh Trinh phát giác cả chăng?...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy Tạ Trinh Trinh nhét vào miệng Trịnh Bội Hà một viên thuốc chi chi...

Dùng rằng hành động giữa hai người rất nhanh, nhưng không sao giấu được qua ánh mắt chàng.

Và là một điều là Trịnh Bội Hà không một chút ý chí tỏ vẻ phản kháng, trái lại hé miệng đón lấy viên thuốc và đôi mắt khẽ nhắm lại, đồng thời buông ra một tiếng thở dài ảo não, chừng như cam đành với số phận.

[Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com)